

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra ELNA

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang02val-shoot-idm140611310583296/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

lingsplet, skærmet af den persiske Skærm og de høje Palmegrupper. Der havde de allerede siddet den Gang, da han kom til Byen for første Gang som helt ung Student. De var lige gamle; hun var Rigmandsdatteren, allerede træneret i Ballernes og „Kuren“s Skole, lidt blaseret, meget overlegen; han kom fra Vestkysten med Fjædersko og blaa Strømper, der kiggede en Smule for meget frem under Benklæderne . . .

Han viede den rige, dameagtige Kusine sin første Forelskelse, en blind Beundring for hendes Væsen og hendes Dragt, en hel Berusning af hendes Finhed, lige stærk af hendes Toiletters Silke og hendes Ord og hendes Stemmes Klang, der var saa dæmpet og altid en- tonig klar.

Elna morede sig; hun følte sig som den ældre, hun viste ham ud i Livet . . . Naar de var paa Bal, vogtede hun paa ham fra en Krog, om han opførte sig ret, om han var rigtig glad. Hun præsenterede ham for sine Veninder — og der maatte være noget ved Holger, for de blev allesammen halvvejs lidt forelskede i ham . . . Saa sad Elna, naar de talte om ham, og smilede og vip- pede lidt med Foden i den Atlaskessko. Det fornøjede hende.

Den næste Dag morede det hende at skænde. At sige, at det havde han gjort galt og det og saa rette paa ham.

Men med ét, naar hun kom til at se paa ham, og saa de troskyldige Drengøjene, der blev helt forknytte, blev hun vred paa sig selv, og hun glattede paa hans Haar, som hun plejede, og sagde:

— Aa — Du er dog god, som Du er . . .

Saa var Taarerne hurtigt borte af hans Øjne.

Saaledes var det mellem Holger og Elna den første Tid . . . Hun beskæftigede sig altid med ham, han lod sig lede af hende . . .

Lidt efter lidt vaagnede mere og mere det erotiske hos Holger, og det søgte til andre. Følelsen for Elna, den blev som før en varm Beundring, den lignede sig selv, som den fra den første Dag havde været, lidt i

Slægt med de hede Skolevennskaber. Saadan med den fuldeste Fortrolighed var Holgers Forhold til Kusinen.

Elna sad stiltfærdigt og lyttede til. Hun saå i „Fortrolighedens Krog“ Forelskelser fødes og Forelskelser dø. Hymnerne var altid de samme, men Navnene vekslede. Det gik hele Raden af Veninder rundt. Og da det var forbi med Veninderne, kom der ogsaa en Tid, hvor han talte mindre aabent, han smilede kun, og han holdt af, naar han sad og kærtegnede sine Ben, der var smukke og kraftige, at sætte dem i Stillinger, saa han ret saå deres Muskler. Han blev i den Periode en hel Del bleg, og de troskyldige Øjne fik svulne Kanter.

Ogsaa Elna havde det mindre godt. To-tre Aar i Træk paabød Lægen Baderejser. Hun fik tør Hoste, — maaske var den dog kun nervøs.

Efterhaanden skiltes de to Søkendebørn en Smule. Holgers Eksamen kom imellem foruden — det andet. Den Gang var de begge fem og tyve Aar.

Siden gik et Par Aar, hvor de helt skiltes. Holger tog en Plads som Fuldmægtig hos en Herredsfoged i Jylland — ude paa Landet; i en ensom Egn. Han var der, som sagt, henved to Aar; saa kom han noget pludselig hjem og var blevet noget forandret. Han havde faaet fuldt Skæg og var bleven stor og bredskuldret. Han talte ogsaa anderledes — naar han talte, thi han var særdeles ordknap siden sin Hjemkomst.

Elna hverken søgte eller flyede ham. De traf hinanden og vekslede nogle Sætninger, ligegyldige i Ny og Næ. Men saa hen paa Efteraaret blev de begge bedt til et Børnebal, en af Elnas gifte Veninder gav; ud paa Aftenen begyndte de Voksne at danse med, og der var muntert og megen Latter, naar de i Farten var nær ved at rive de Smaa over Ende i Valsen . . .

Holger kom hen til Elna. Hun havde ikke danset.

— Skal vi ikke danse en Gang igen? sagde han. Bilde os ind, vi er Børn igen.

En rød Strøm gled hen over Elnas hele Ansigt, medens hun gav ham Armen uden at tale.